

сѣкий день; но безъ да ще и безъ да знае защо, вродено едно чувство или една нужда на признателность го подбуди да колѣнчи. И макаръ че устнитъ му не продумахъ ни една дума, и сърдцето му не принесе къмъ небето никоя благодарность, но умиленіето му бѣ безъ сумнѣніе молитва, молитва пламенна и чиста, която възлѣзе до престола на Вышнія.

Но запрѣныйтъ бѣ са отървалъ отъ тъмницата, но не и отъ гостинницата, а дворътъ дѣто са намѣрваше бѣше обиколенъ отъ зидове толкози высоки, щото немаше никоя надѣжда да са покачи на тѣхъ и да са спусне на пѣтя.

Обезсърченъ, отчаянъ Пикильо, той нито мисляше нито измисляше нѣщо. Той паднѣ изново въ отчаяніе, и виждаше че не е извършилъ нищо освѣнъ да мѣни само затворъ, и че вече никой не може да му помогне. Но той са заблуждаваше сърцето му бѣше налучило Бога, доблестъта бѣ му спечелила единъ пріятель; и този който еутрината немаше нищо, придобы въ единъ день двѣ съкровища, двѣ утѣшенія, религіята и пріятелството.

Тутакси видѣ една сѣнка да са качи къмъ върха на зида, и подиръ малко мѣсецътъ като са подаде изъ задъ облацѣтъ освѣти една учерна глава, която съ вниманіе и предпазванѣе обзираше двора! . . . О, щастіе! Туй бѣ пріятельтъ му Петралби! Пикильо щѣше да извика, но пріятельтъ му кимнѣ да млъкне, и въ една минута циганчето са намѣри възсѣднѣло зида, като са трудяше да истегли една дълга и лека стѣлба съ която са бѣ покачило. Щомъ я истегли, спуснѣ я къмъ двора и Пикильо по нея скоро са намѣри при Петралби. Ето прочее двамата пріатели, единъ при другый, лице срѣщо лице, възсѣднѣли на зида радостны и веселы и са пытахъ единъ другый :

« Ты, Петралби! доде да ми помогнешъ !

— Да; ты ма отърва, трѣбаше и азъ да отървѣмъ тебе.

— И ако не ма намѣряше на двора ?

— Щѣхъ да та исчовъркамъ дѣто и да бѣше.